

Daleč so jo že pustili drugi zadaj, ko je prišla do omenjenega hrasta. »Hooo-hop«, so vpili podirači. Vsi so bili zamišljeni v delo ter so zrli v vrh drevesa.

Po cesti mimo je prišel ravno gospod katehet, zatopljen v knjigo, iz katere je spotoma bral.

Hrast se je nagnil na cesto. Še par hipov — in ležal bo.

Metka obstane ter prestrašena gleda v gospoda, ki je šel kar dalje, nič hudega sluteč.

»Hoo-hop! . . .«

»Stojte!« je zakričala Metka na vse grlo, in gospod je pogledal kvišku pa odskočil še o pravem času. V istem trenutku pa je tudi že hrast ležal na tleh. Ubil bi bil gospoda, da ni Metka baš v tem trenutku prispela in zakričala.

Da je hitela ona iz šole kot drugi otroci, ne bi bila zamogla preprečiti nesreče.

Zahvalil jo je gospod katehet. Doma pa so ji mati zopet ponovili, kako lepa reč je red, in da ji je ravno redna hoja iz šole omogočila, da je rešila svojemu bližnjemu življenje.

Taka je bila Metka.

Če bo brala te-le vrstice, jo že kar vidim, da bo namrdnila malo ustna, češ, kaj neki to pripoveduje! Red mora biti povsod, saj je lepa reč!

* * *

In Metka je sedaj že velika, odrasla, pa dobro se ji godi. Vrla gospodinja je in srečna tudi. Na red še vedno tako pazi kakor se je naučila v mladosti od svoje matere.

Vedno so ji v mislih materine besede: »No, ali ni Bog vedno pri nas?«

Slovanske pravljice.

Priobčuje *Nik. Vrhov.*

12. Sirote in angel.*)

(Slovaška.)

ekoč je živela jako uboga vdova. Otrok je imela dosti, drugega ji je pa vsega manjkalo. Bila je dobra mati. Skrbela je za svoje otroke, kolikor je mogla. Na vse pretege je delala, da bi jih preživila; ali kaj — kosec kruha, ki ga je pridelala, je bil tako majhen, zob pa toliko! To jo je peklo. Hirala je in naposled hudo bolna legla na posteljo. Pride ji zadnja ura, in Bog pošlje angela, da

*) To pravljico smo brali nekje že poslovenjeno. Ker se nam je posrečilo, oskrbeti ji lepo podobo, jo podajemo tu iznova preloženo.

odnese njeno dušo v nebesa. Angel se približa k materini postelji; a ko zagleda krog nje jokajoče sirote, se mu milo stori; vrne se v nebesa, prosit Boga, naj še pusti tem sirotam mater.

Angel stopi pred nebeškega Očeta in mu razodene prošnjo. Bog mu veli: »Idi dol na zemljo; potôpi se v morje in mi prinesi z morskega dna velik kamen!«

Takoj se vrne angel na zemljo, se pogrezne v morje, pobere na dnu velik kamen in ga ročno odnese v nebesa. Nebeški Oče mu ga vzame iz rok in razpolovi kamen kakor kosec kruha. V kamenu je bilo polno drobnih živalc.

»Glej«, reče angelu, »na stotine raznih živalc živi tu notri, in ne dam, da bi poginile; takisto ne poginejo one sirote na zemlji.«

Nebeški Oče strne nato obe polovici, in kamen je bil tak kakor prej. Pomoli ga angelu, veleč, naj ga zopet nese v morje. Ker pa je tako malo zaupal v Boga, mu naznani, da mora za kaznen ostati tri leta na zemlji in služiti ljudem.

Angel gre zopet na zemljo. V službo ga sprejme gospod, čigar bogastvo je bilo neizmerno. Bil je brez žene in otrok in sorodnikov. Niti prijatelja ni imel tisti bogatin in ga tudi ni hotel imeti. Karkoli si je vtepel v glavo, to se je moralo zgoditi. Kamor je zahrepenel, tja je šel. Vsaka želja se mu je morala izpolniti; nikomur pa ni storil ni trohe dobrega. Na ljudi je bil hud. Neradi so služili pri njem, celo za drag denar ne. Novi služabnik je bil angelsko potrpežljiv; zato se je gospodu takoj prikupil. Povsod ga je jemal s seboj, kamorkoli je šel.

Nekoč je bil gospod na lovu in angel z njim. Prišla sta v velik gozd. Gospod je gonil srno. Zašel je daleč v puščavo in ni mogel najti poti nazaj. Angel ga je spremljal. Zasači ju noč. Prvikrat v življenju mora spati gospod na golih tleh. Toda še hujše kakor to, je bil glad, ki ga je mučil; ali povsod je bila sama puščava, in niti čemževega grma ni bilo nikjer. Kako bi mu bil šel v slast kosec najčrnejšega kruha, ko bi mu ga bil kdo dal!

Lačen, utrujen vstane zjutraj, in zopet ideta dalje. Drugi dan sta že našla ponekod kako grmičje, našla sta čemž in robido, iztaknila mrzel studentec, človeka pa ni bilo nikjer nobenega. Gospod plaka in toži. Angel ga tolaži in mu prigovarja, naj zaupa v Boga, češ, On sam jima more pomagati; ali gospod se je malo menil za Boga.

Tako sta blodila več dni semintja. Uživala sta korenine in lesnike, ustrelila kako veverico in si jo spekla. Hudo se jima je godilo, toda najhujša nadloga ju je še čakala. Neko noč ju napadejo razbojniki. Lepa obleka je izdala gospoda. Dočista ga oropajo in še ranijo. Ko bi ne bilo angela, bi gospod ne bil več vstal. Angel mu zaceli rane.

»Oh, midva pogineva v tej puščavi«, toži gospod.

»Le zaupaj v Boga! On nama pomore«, ga osrčuje angel.

»Kako bo neki Bog skrbel za naju?« momlja gospod.

»Ti se ne meniš zanj, a On vendar skrbi zate. Ko bi ne skrbel, bi bila že oba poginila tu«, ga zavrne angel.

»Ali ne bova poginila, saj nimava niti obleke niti hrane?« oporeka gospod.

»Vstani, kreniva po tej-le stezi! Upam, da naju privede Bog k dobrim ljudem«.

»Nu, če se še kdaj vrneva domov, te dobro poplačam za tvojo službo«, obeta gospod; angel pa odmaje z glavo, češ, da si ne želi nobenega plačila.

Po tisti stezi sta res prišla iz goščave do vasi, kjer so bivali sicer dobri, toda jako ubožni ljudje. Po strminah se je raztezalo nerodovitno polje, prekopano samo z motiko; ondi sta rasla rž in oves. Vaščani so bili dobrega srca. Dali so jima kosce kruha, ki je bil črnkast kakor pepel, in malo kislega mleka. Najdražja jedila, ki jih je imel nekoč na mizi, niso gospodu dišala tako kakor ta črni kruh. Ko so videli, da so jima razbojniki pobrali obleko, so jima vrhutęga še dali nekoliko oblačil. Tedaj je vest spekla gospoda, ki ni nikomur hotel pomagati, dasi je imel toliko zakladov; vest ga je spekla, videčega, kako ti siromaki radi pomagajo njima nesrečnikoma, in sklenil je, da bo odslej drugače ravnal in ljudem rad delil dobrote. Angel je videl njegove misli in se veselil, ker je gospod izpoznal svojo napako in sklenil, da se poboljša.

Dodobra sta se pokrepčala pri teh blagih ljudeh in si odpočila. Potem sta krenila proti domu. Tretji dan dospeta zopet do neke vasi. Ustavita se pri poslednji koči in pogledata skozi okno. V borni izbici zazreta šest otročičev, ki molijo za svojo rajno mamico in prosijo Boga, da bi jih ne zapustil.

»Glej, gospod, to so sirote, ki nimajo ni očeta ni mater; oni imajo samo Očeta nebeškega«, reče angel gospodu. Nato odideta. Ko sta bila že blizu mesta, je obstal angel, rekoč: »Gospod, idi sedaj sam domov. Jaz ne morem biti dlje pri tebi. Minila so tri leta, odkar ti služim, a sedaj se mi je vrniti k nebeškemu Očetu. Zaupaj v Boga in usmili se tistih sirot, da se nekoč tudi tebe usmili Bog!«

Angel izgine. Ginjen odide gospod v mesto. Kar je sklenil, to je storil. Opustil je vso nečimurnost; jel je deliti dobrote in bil milosrčen oče šesterim zapuščenim sirotam.

